УДК 657:336

Кріль Я. Я.
кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри обліку і аудиту
Львівського національного університету імені Івана Франка
Юрченко О. Б.
кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри обліку і аудиту
Львівського національного університету імені Івана Франка

Kril Yaroslava
Candidate of Economic Sciences, PhD in Economics,
Associate Professor of Accounting and Audit Department
Ivan Franko University of Lviv
Yurchenko Oleksndra
Candidate of Economic Sciences, PhD in Economics,
Associate Professor of Accounting and Audit Department
Ivan Franko University of Lviv

ОБЛІК ТА ОПОДАТКУВАННЯ ОПЕРАЦІЙ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОДЯГОМ ПРАЦІВНИКІВ ПІДПРИЄМСТВА

Анотація. У роботі досліджено основні аспекти відносин у сфері забезпечення працівників одягом для виконання ними трудових обов'язків на підприємстві. Здійснено класифікацію одягу в розрізі трьох основних груп: спеціального одягу (засобів індивідуального захисту), форменого одягу та фірмового (корпоративного) одягу. Розглянуто особливості облікових процедур у розрізі окремих груп одягу, а також у контексті терміну їх корисного використання та вартісного критерію. Висвітлено проблемні питання оподаткування операцій із безоплатної видачі одягу працівникам, а також на умовах повної або часткової компенсації його вартості. Доведено необхідність чіткої фіксації власності на одяг у роботодавця чи працівника в кінці терміну його використання, що є ключовим елементом під час розрахунку бази нарахування податку на доходи фізичних осіб, військового збору та єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

Ключові слова: малоцінні необоротні матеріальні активи, малоцінні та швидкозношувані предмети, засоби індивідуального захисту, облік, оподаткування, спеціальний одяг, фірмовий одяг, формений одяг.

Вступ та постановка проблеми. Суб'єкти господарювання в процесі провадження своєї підприємницької діяльності використовують найманих працівників, яким гарантують оплату праці, відповідні умови праці, а також в окремих випадках певні соціальні гарантії. Одним із ключових аспектів співробітництва роботодавця та працівника є обов'язок роботодавця забезпечити спеціальним одягом (засобами індивідуального захисту) працівників, зайнятих на роботах зі шкідливими й небезпечними умовами праці. Умови та безоплатність надання працівникам такого різновиду одягу передбачено нормами постанов Кабінету Міністрів України, положеннями та інструкціями різноманітних відомств у розрізі певних секторів економіки, характерними ознаками яких є небезпека та шкідливі чинники для роботи людей. Однак необхідно зазначити, що, крім спецодягу, роботодавці можуть, а в окремих випадках також зобов'язані забезпечувати працівників іншим відповідним одягом, який за своєю сутністю і класифікаційними ознаками важко віднести до спецодягу, тобто засобів індивідуального захисту як такого. Крім того, видача такого одягу може відбуватися безоплатно або з частковою або повною оплатою його вартості самим працівником.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Існує багато досліджень у сфері обліку та оподаткування окремих господарських процесів підприємства як у вітчизняній, так і в зарубіжній літературі. У зв'язку з недосконалістю вітчизняного законодавства певні розбіжності та проблемні аспекти обліку відносин підприємства з найманими працівниками були й надалі залишаються ключовими питаннями наукових праць таких учених, як: В.І. Бачинський, М.Т. Білуха, Ф.Ф. Бутинець, Л.А. Буркова, А.М. Герасимович, С.Ф. Голов, М.С. Пушкар, В.В. Сопко, Р.Л. Хом'як, І.Й. Яремко та ін.

Слід підкреслити, що найчастіше питання оподаткування та обліку забезпечення працівників підприємства відповідним одягом для виконання ними своїх посадових обов'язків найбільше висвітленні у фахових виданнях із бухгалтерського обліку та оподаткування або індивідуальних аудиторських консультаціях. Тобто окремих ґрунтовних наукових досліджень цього питання немає. Крім того, основний акцент в окремих дослідженнях зроблений саме на облік спецодягу згідно з нормами чинного законодавства в окремих секторах економіки, і спостерігається упущення щодо висвітлення питань обліку й оподаткування інших типів одягу, який використовують працівники згідно з вимогами трудових договорів.

Метою даної роботи є дослідження особливостей класифікації одягу, який видається працівникам, у контексті виконання посадових обов'язків або за умов виконання певних робочих функцій, а також групування правил обліку й оподаткування операцій із видачі такого одягу саме з огляду на його класифікаційні ознаки.

Результати дослідження.

Забезпечення працівників одягом може відбуватися в обов'язковому порядку або добровільно з огляду на специфіку діяльності підприємства. Досліджуючи нормативно-правові акти та чинну практику підприємства, установ та організацій України, можна виокремити три групи одягу, який видається працівникам в обов'язковому порядку або від них вимагається його наявність посадовими інструкціями:

I група. Спеціальний одяг.

II група. Формений одяг.

II група. Фірмовий або корпоративний одяг.

Для того щоб окреслити основні правила обліку й оподаткування операцій із цими типами одягу, необхідно з'ясувати їх особливості.

I група. Згідно з вимогами ст. 8 Закону про охорону праці від 14 жовтня 1992 р. № 2694-XII [1], на роботах зі шкідливими і небезпечними умовами праці, а також на роботах, пов'язаних із забрудненням або несприятливими метеорологічними умовами, працівникам видаються безоплатно за встановленими нормами спеціальний одяг, спеціальне взуття та інші засоби індивідуального захисту, а також мийні та знешкоджувальні засоби. Працівники, які залучаються до разових робіт, пов'язаних із ліквідацією наслідків аварій, стихійного лиха тощо, що не передбачені трудовим договором, повинні бути забезпечені зазначеними засобами.

Наказом Міністерства соціальної політики України «Про затвердження Мінімальних вимог безпеки і охорони здоров'я під час використання працівниками засобів індивідуального захисту на робочому місці» від 29.11.2018 № 1804 (далі – Наказ № 1804) регламентуються вимоги до спецодягу [2]. Цей Наказ розроблено відповідно до ст. 28 Закону України «Про охорону праці», і також ним скасовано дію Наказу Державного комітету України з промислової безпеки, охорони праці та гірничого нагляду «Про затвердження Положення про порядок забезпечення працівників спеціальним одягом, спеціальним взуттям та іншими засобами індивідуального захисту» від 24 березня 2008 р. № 53.

Для забезпечення безпеки та захисту здоров'я працівників роботодавець зобов'язаний забезпечити за свій рахунок придбання, комплектування, видачу та утримання (забезпечення працездатності та належного гігієнічного стану) засобів індивідуального захисту (ЗІЗ) з урахуванням вимог п. 4 розділу I Наказу № 1804. Саме Наказом № 1804 зафіксовано визначення ЗІЗ: це всі засоби, які призначені для носіння і використання працівником із метою індивідуального захисту від одного або більше ризиків, які могли б становити загрозу безпеці та здоров'ю на роботі, а також будь-які пристосування, аксесуари чи змінні компоненти, призначені для цієї мети; ЗІЗ слід використовувати у разі неможливості уникнути або достатньою мірою обмежити ризики для життя та здоров'я працівників технічними засобами колективного захисту або заходами, методами чи правилами організації роботи [2].

II група одягу, яку ми вважали за необхідне виокремити, – це форма певних категорій працівників, переважно залучених на роботі в органах державної влади та на державних підприємствах. Низкою нормативно-правових актів передбачено обов'язок носити форму для виконання посадових обов'язків, і можна зауважити, що формений одяг використовується для позначення посади та звання особи, яка його носить. Отже, порядок і норми видачі, терміни та правила носіння предметів форменого одягу затверджуються наказами відповідних уповноважених органів у певних сферах діяльності. Наприклад, обов'язок використання форми передбачено ст. 7 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» від 25.03.92 № 2232-XII, ст. 16 Закону України «Про міліцію» від 20.12.90 № 565-XII, ст. 6 Закону України «Про державну виконавчу службу» від 24.03.98 № 202/98-ВР. Передбачено формений одяг і для працівників деяких підприємств: для працівників «Укрпошти», працівників залізничного, морського і річкового транспорту. Особливий статус форменого одягу підтверджується також тим, що неправомірне використання форми працівників правоохоронних органів є обставиною, яка обтяжує покарання у разі скоєння злочину.

III група – фірмовий одяг або корпоративний. Якщо роботодавець не зобов'язаний, згідно з вимогами чинного законодавства, забезпечувати працівників спеціальним одягом або форменим одягом, то для того щоб працівники

носили одяг певного фасону та дизайну, часто з нанесенням логотипу компанії, торгової марки, то такий одяг уважається фірмовим або корпоративним одягом. Незважаючи на те що, наприклад, у готелях фірмовий одяг працівників дуже схожий на форму, ми вважаємо за доцільне розмежовувати його, адже формений одяг, віднесений нами до ІІ групи, передбачає чітку регламентацію на законодавчому рівні його складу, покрою, дизайну, зразків і не допускає вільного трактування і відхилень від норми закону. Тоді як «форма» працівників, наприклад готелю, носить довільний характер і визначається суто баченням і бажаннями керівництва готелю чи іншого підприємства. Фірмовий одяг також може створювати позитивний імідж або слугувати рекламою. Наприклад, це може бути одяг або елемент одягу банківських працівників, продавців у магазинах, працівників готельного та ресторанного господарства або працівників великих корпорацій. Обов'язок працівників носити фірмовий одяг та правила можуть установлюватися колективним договором із подальшою фіксацією в посадових інструкціях або внутрішніми правилами і стандартами, затвердженими керівником підприємства.

Розглянемо специфіку організації обліку щодо певних груп одягу.

Насамперед спецодяг і засоби індивідуального захисту (І група) є власністю роботодавця, вони обліковуються як інвентар та підлягають обов'язковому поверненню працівниками у разі: звільнення з підприємства, переведення на тому самому підприємстві на іншу роботу або інше робоче місце, зміни виду робіт, уведення нових технологій, уведення нових або заміни наявних знарядь праці та в інших випадках, коли використання виданих ЗІЗ не є необхідним, закінчення строків їх використання замість одержуваних нових ЗІЗ. У разі передчасного зношення ЗІЗ не з вини працівника роботодавець зобов'язаний замінити їх за свій рахунок. У разі придбання працівником спецодягу та/або інших ЗІЗ за свої кошти роботодавець зобов'язаний компенсувати всі витрати на умовах, передбачених колективним договором.

Отже, спецодяг видається безоплатно працівникам згідно з вимогами Норм безплатної видачі спеціального одягу, спеціального взуття та інших засобів індивідуального захисту працівникам загальних професій різних галузей промисловості, затвердженими Наказом Державного комітету з промислової безпеки, охорони праці та гірничого нагляду від 16.04.2009 № 62 [3]. Існують окремі Норми безплатної видачі спецодягу, які додатково затверджуються галузевими нормативними актами, наприклад взуттєвої галузі промисловості, окремих виробництв, працівникам побутового обслуговування, лісового господарства тощо. Якщо в певному секторі економіки типові норми не затверджені, роботодавець може передбачити видачу спецодягу працівникам, зайнятим на зазначених вище роботах, у колективному договорі.

Слід зауважити, що типові форми первинних документів розроблено тільки для обліку спеціального одягу, якими є особиста картка обліку спеціального одягу, спеціального взуття та інших засобів індивідуального захисту, форму якої затверджено Додатком 1 Наказу № 1804 [2], та особиста картка обліку спецодягу, спецвзуття та запобіжних пристроїв (ф. №МШ-6) і відомість обліку видачі (повернення) спецодягу, спецвзуття та запобіжних пристроїв (ф. №МШ-7), затверджені Наказом Міністерства статистики від 22.05.96 № 145 [4].

Щодо групи ІІ, то найчастіше формений одяг (знаки розрізнення та обмундирування) є частиною матеріально-побутового забезпечення певних категорій працівників і, відповідно, надається безоплатно або з компенсацією її вартості за умови, коли працівник самостійно оплатив пошиття форми.

Під час видачі працівникам фірмового одягу (група ІІІ) можливі такі варіанти:

– фірмовий одяг видається працівнику в тимчасове користування, тобто з поверненням – у цьому разі одяг залишається у власності роботодавця;

– фірмовий одяг видається працівнику без повернення – у цьому разі одяг передається у власність працівника.

Для фірмового та форменого одягу типові форми первинних документів не затверджено, тому їх можна розробити самостійно, у т. ч. на підставі вищезгаданих форм (п. 2.7 Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, затверджене Наказом Мінфіну від 24.05.95 № 88) [5]. Бухгалтерський облік одягу незалежно від групи, яку використовує підприємство, має загальні правила, які ми згрупували в табл. 1.

Податкові наслідки операцій з одягом на підприємстві відрізняються залежно від групи одягу, яким забезпечуються працівники підприємства. Як ми з'ясували вище, спеціальний одяг надається безоплатно працівникам згідно з вимогами законодавства. Вартість одягу в межах законодавчо встановлених норм належить до складу витрат на охорону праці підприємства у бухгалтерському обліку і, відповідно, його вартість зменшує суму нарахованого податку на прибуток.

бухгалтерського та податкового обліку (п.п. 14.1.138 ПКУ) [9].

Податок на додану вартість (ПДВ) також не виникає під час передачі одягу працівникам, адже відсутні ознаки постачання товарів згідно з нормами Податкового кодексу України (ПКУ). В Інструкції зі статистики заробітної плати від 13.01.2004 № 5 (Інструкції № 5) [10] визначено, що вартість виданих згідно з діючими нормами спецодягу, спецвзуття та інших засобів індивідуального захисту або відшкодування витрат працівникам за придбання ними спецодягу та інших засобів індивідуального захисту в разі невидачі їх адміністрацією і належить до п. 3.19 «Інші виплати, що не відносяться до фонду оплати праці». Відповідно до п. п. 165.1.9 ПКУ, вартість спеціального одягу не включаються для розрахунку загального місячного (річного) оподатковуваного податку на доходи фізичних осіб (ПДФО). Аналогічні правила дійсні і для військового збору. Також на вартість одягу не нараховується єдиний внесок на соціальне страхування згідно з п. 5 розділу ІІ «Перелік видів виплат, здійснюваних за рахунок коштів працедавців, на які не нараховується єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (ЄВС)», затверджений Постановою КМУ від 22.12.2010 № 1170 (Перелік № 1170) [11].

Податкові наслідки в контексті форменого одягу за умови їх використання суто в робочий час і закріпленні власності за роботодавцем є аналогічними як і для спеціального одягу. Окремий момент виникає у разі переходу права власності, що часто буває з форменим одягом різних службовців, військових тощо по класифікації п. 2.2.11 Інструкції № 5 «Фонд додаткової заробітної плати» і включає вартість безплатно наданого працівникам форменого одягу, обмундирування, які можуть використовуватися поза робочим місцем та залишаються в особистому постійному користуванні, або сума знижки у разі продажу форменого одягу за зниженими цінами [10]. У такій ситуації підприємство зобов'язане утримати з вартості одягу ПДФО та військовий збір і формений одяг не передбачений у нормах переліку № 1170 [11], що свідчить про необхідність нарахування ЄВС.

Таблиця 1

Відображення одягу, який видається працівникам, на рахунках обліку

Ознаки застосування	Рахунок бухгалтерського обліку		
	Рахунок 22 «Малоцінні та швидкозношувані предмети»	**Субрахунок 112 «Малоцінні необоротні матеріальні активи» МНМА**	**Субрахунок 109 «Інші основні засоби»**
Термін використання	не перевищує один рік або операційний цикл підприємства	перевищує один рік або операційний цикл підприємства	перевищує один рік або операційний цикл підприємства
Вартісний критерій*	немає обмежень	не перевищує вартісний критерій, установлений на підприємстві для розмежування основних засобів та малоцінних необоротних матеріальних активів	перевищує вартісний критерій, установлений на підприємстві для розмежування основних засобів та малоцінних необоротних матеріальних активів
Нормативне регулювання обліку	П(С)БО 9 «Запаси» [6]	П(С)БО 7 «Основні засоби» [7]	П(С)БО 7 «Основні засоби» [7]
Основні аспекти обліку одягу групи I, групи II, групи III	зарахування на баланс відбувається за первісною вартістю. Передача працівнику спричиняє повне списання його вартості на рахунки обліку витрат. Надалі ведеться облік одягу в розрізі відповідальних осіб і місць експлуатації	зарахування на баланс відбувається за первісною вартістю. Амортизація таких активів: – 50% у першому місяці використання і 50% – у місяці списання з балансу; – 100% у першому місяці використання	зарахування на баланс відбувається за первісною вартістю. Амортизація відбувається одним із методів, п.п. 1–5 п. 26 П(С)БО 7 [7], який зафіксований у наказі про облікову політику
Бухгалтерські проведення згідно з Інструкцією [8]	1. Отримано одяг: Дт 22 – Кт 63, 372 2. Списано (передано в експлуатацію): Дт 23,91,92,93,94 – Кт22	1. Нараховано амортизацію Дт 23, 91, 92, 93, 94 – Кт 131, 132. 2. Списання одягу з балансу: – на суму зносу: Дт 131, 132 – Кт 109, 112; – залишкова вартість: Дт 976 – Кт 109	

* Вартісний критерій рекомендується встановлювати на рівні 6 тис. грн. для синхронізації бухгалтерського та податкового обліку (п.п. 14.1.138 ПКУ) [9].

Податкові наслідки щодо забезпечення фірмовим одягом (група III) за рахунок коштів роботодавця за умови, що одяг залишається власністю підприємства, будуть аналогічними, як розглянуто вище для спеціального одягу. Але роботодавцю необхідно потурбуватися про підстави для його видачі та документально зафіксувати, що такий одяг не передається у власність працівникові й має бути повернутий після закінчення строку використання/у разі звільнення/в інших випадках, а також що його наявність є необхідною умовою для виконання трудових обов'язків і зафіксована в колективному договорі. В іншому разі такий одяг буде розцінюватися як додаткове благо (пп. 14.1.47 ПКУ) для працівників, згідно з пп. «е» пп. 164.2.17 ПКУ, від роботодавця, адже п. 2.2.11 Інструкції № 5 чітко стосується лише форменого одягу. У такій ситуації вартість одягу буде об'єктом для нарахування ПДФО з урахуванням натурального коефіцієнта 1,219512 згідно з нормами п. 164.5 ст. 164 ПКУ, військового збору і ЄВС відповідно [9].

Якщо ж працівник компенсує вартість фірмового одягу, то операція прирівнюється до звичайної реалізації і не спричиняє податкових наслідків у контексті ПДФО, військового збору та ЄВС, але лише в такому разі виникатимуть у підприємства податкові зобов'язання з ПДВ за умови, що підприємство під час закупівлі одягу мало право на податковий кредит.

Важливим аспектом, який необхідно також ураховувати, полягає у такому: якщо спеціальний одяг, формений одяг та фірмовий одяг передаються у власність працівників безоплатно понад норми згідно із законодавством або колективним договором, тоді вартість такого одягу є додатковим благом, що спричиняє відповідні податкові наслідки. Операція видачі працівникам одягу понад установлені норми буде для роботодавця операцією з безоплатної передачі товару, що також прирівнюється до постачання для розрахунку ПДВ.

Висновки. Отже, у процесі дослідження ми вважали за доцільне виокремити три групи одягу: спеціальний, формений та фірмовий. Особливості їх розмежування і використання залежать від сектору економіки, в якому він використовується, і посадових обов'язків працівників певних підприємств. Залежно від терміну служби одягу вибирається рахунок бухгалтерського обліку, на якому його вартість буде обліковуватися: якщо термін менший за рік, то одяг обліковується на рахунку 22 «МШП», якщо більший за рік – 112 «МНМА» та або 109 «Інші основні засоби» залежно від вартісного критерію. Роботодавець зобов'язаний організувати на підприємстві належний облік і контроль над видачею у встановлені строки одягу незалежно від його класифікаційної групи чи терміну використання.

Список використаних джерел:

1. Про охорону праці : Закон України від 14.10.92 № 2694-XII. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2694-12.
2. Мінімальні вимоги безпеки і охорони здоров'я під час використання працівниками засобів індивідуального захисту на робочому місці : Наказ Міністерства соціальної політики України від 29.11.2018 № 1804. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1494-18.
3. Норми безплатної видачі спеціального одягу, спеціального взуття та інших засобів індивідуального захисту працівникам загальних професій різних галузей промисловості : Наказ Державного комітету з промислової безпеки, охорони праці та гірничого нагляду від 16.04.2009 № 62. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0424-09.

4. Про затвердження типових форм первинних облікових документів з обліку малоцінних та швидкозношуваних предметів : Наказ Міністерства статистики від 22.05.96 № 145. URL : https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0145202-96.
5. Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку : Наказ Міністерства фінансів України від 24.05.95 № 88. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0168-95
6. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси» : Наказ Міністерства фінансів України від 20.10.99 № 246. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0751-99.
7. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» : Наказ Міністерства фінансів України від 27.04.2000 № 92. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00.
8. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій : Наказ Міністерства фінансів України від 30.11.99 № 291. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0893-99.
9. Податковий кодекс України : Закон України від 02.12.2010 № 2755-VI. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17.
10. Перелік видів виплат, здійснюваних за рахунок коштів працедавців, на які не нараховується єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування : Постанова КМУ від 22.12.2010 № 1170. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1170-2010-%D0%BF.
11. Про затвердження Інструкції зі статистики заробітної плати : Наказ Державного комітету статистики України від 13.01.2004 № 5. URL : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show.

УЧЕТ И НАЛОГООБЛОЖЕНИЕ ОПЕРАЦИЙ ПО ОБЕСПЕЧЕНИЮ ОДЕЖДОЙ РАБОТНИКОВ ПРЕДПРИЯТИЯ

Аннотация. В работе исследованы основные аспекты отношений в сфере обеспечения работников одеждой для исполнения ими трудовых обязанностей. Осуществлена классификация одежды в разрезе трех основных групп: специальной одежды (средств индивидуальной защиты), форменной одежды и фирменной (корпоративной) одежды. Рассмотрены особенности учетных процедур в разрезе отдельных групп одежды, а также в контексте срока их полезного использования и критерия стоимости. Раскрыты проблемные вопросы налогообложения операций по безвозмездной выдаче одежды работникам, а также на условиях полной или частичной компенсации его стоимости. Доказана необходимость четкой фиксации собственности на одежду у работодателя или работника в конце срока его использования, что является ключевым элементом при расчете базы начисления налога на доходы физических лиц, военного сбора и единого взноса на общеобязательное государственное социальное страхование.

Ключевые слова: малоценные необоротные материальные активы, малоценные и быстроизнашивающиеся предметы, средства индивидуальной защиты, учет, налогообложение, специальная одежда, фирменная одежда, форменная одежда.

ACCOUNTING AND TAXATION OF OPERATIONS ASSOCIATED WITH THE PROVISION OF STAFF CLOTHING TO COMPANY'S EMPLOYEES

Summary. This paper focuses on the investigation of the core aspects of a company's relations with its employees in terms of provision of staff clothing for employment purposes. Given that, in scholarly and professional publications, the study of provision of staff clothing tends to be reduced exclusively to operations associated with industry workwear, this contribution makes a case for a legal basis to differentiate between different groups of staff clothing, which directly affects accounting procedures and tax calculations. Classification of staff clothing is suggested across three core clothing groups: workwear (personal protective equipment), uniforms and corporate clothing. The authors considered the specifics of accounting as relates to different groups of clothing distributed to employees for a period of up to one year as low-value fast-wearing, and clothing distributed for a period in excess of one year as low-value non-negotiable tangible assets or other fixed assets, depending on the cost criterion recorded in the provisions of the company's accounting policies. The challenging issues associated with the taxation of operations for the free provision of workwear to employees, as well as the conditions of full or partial refund of its value, are given, are given an in-depth coverage. Further explored are a number of specifics of the accounting of workwear, uniforms and corporate clothing, which remains the employer's property and is provided to employees for temporary use. It is further argued that the transfer of the title to uniform and corporate clothing to employees, as well as the provision of workwear and uniform clothing in excess of the legal provisions, gives rise to the accounting of such clothing as an additional benefit, which is a key element in calculating the basis for the assessment of individual income tax individuals, defence levy and compulsory public social insurance. The transfer of the title to corporate clothing to an employee on a full or partial basis is tantamount to the delivery of goods in compliance with legal provisions and operates as the basis for the calculation of value added tax obligations, provided that the company previously recorded the amounts paid upon for the purchase of such clothing as tax credit.

Key words: low-value non-negotiable tangible assets, low-value and fast-wearing items, personal protective equipment, accounting, taxation, workwear, corporate clothing, uniform.